„Pace și unitate între nepomenitori!” Cu ce preț?

Din ce în ce mai multe mesaje vin din partea unor nepomenitori, în care aceștia reclamă dezbinarea existentă la ora actuală în rândul celor care, în 2016, au pornit într-un gând lupta contra ereziei ecumeniste, cu prilejul semnării de către delegația română din Creta a documentelor eretice ale acelui pseudosinod.

Unele dintre aceste mesaje provin de la oameni de bună credință, care suferă în mod real pentru faptul că această luptă are și un aspect al admonestării și încercării de îndreptare și recuperare a unora care au luat-o pe căi greșite în anii ce au trecut.

Altele provin de la oameni interesați de a ne face pe noi să părem dezbinatori și vinovați pentru ce se întâmplă. Aceștia nu doresc niciun fel de pace și unitate, ci doar o atribuire a vinei pentru ce se întâmplă celor care nu o au.

Una dintre cele mai iscusite manipulări este aceea care acreditează ideea că disensiunile dintre nepomenitori se datorează unui pretins conflict personal între Mihai-Silviu Chirilă și preotul Ciprian Staicu.

Această afirmație nu are nicio bază în realitate. Personal, m-am întâlnit cu preotul Staicu de vreo trei ori în viață. Dacă aș fi pus să aleg dintr-o mulțime de 10-20 de persoane îmbrăcate preoțește și cu trăsăturile fizice asemănătoare, nu sunt sigur că aș putea să îl aleg pe preotul respectiv. Cum să existe, în aceste condiții, vreun conflict personal între noi?

Dacă ar exista un astfel de conflict și dacă aceasta ar fi singura problemă a nepomenitorilor români, aceasta s-ar rezolva ușor, printr-o simplă iertare reciprocă și o smerire cel puțin din partea unuia dintre noi.

Dacă aș ști că doar iertarea și un gest de smerenie ar putea readuce pacea și unitatea în mișcarea nepomenitorilor, nu mi-ar fi greu să mă așez la poarta părintelui Staicu, a părintelui Antim, a părintelui Ieronim, a părintelui Spiridon, a părintelui Elefterie sau a altuia dintre cei care se consideră lezați de mărturisirea pe care o fac și să stau ca săracul Lazăr de la poarta bogatului din Evanghelie, până când mi-ar arunca o firimitură din mila și iertarea sfinților lor.

Dacă aș ști că retragerea mea din această luptă, așa cum a cerut părintele Antim în 2018, înainte de a mă alunga de la scaunul spovedaniei, pentru că am decis, la sfatul unui episcop mărturisitor, să continuu, ar rezolva disensiunile dintre nepomenitori și ar readuce întreaga mișcare pe linia corect patristică a luptei, acceptată de întreaga Ortodoxie, m-aș retrage bucuros în studiile mele de Drept și i-aș lăsa pe ceilalți să ducă cu înțelepciune lupta în continuare. Parcursul schitului Rădeni după plecarea mea de acolo stă însă mărturie că un astfel de gest nu ar rezolva în niciun fel problema.

Din păcate, problema este cu mult mai profundă decât un simplu conflict de orgolii între două sau mai multe persoane. Cei care împing discuția înspre mine și preotul Staicu, prin intermediul ucenicilor pe care îi scot la luptă în locul sfinților lor, **ascund un mare adevăr: conflictul actual dintre nepomenitori este conflictul dintre Ortodoxia normală, echilibrată, și trăirea credinței într-o manieră exaltată, fără nicio bază teologică, în temeiul unei spiritualități aproximative, create în general mai curând pe impresii despre ce li se pare exponenților săi a fi cugetarea Sfinților Părinți decât pe ceea ce sfinții și sfintele canoane spun cu adevărat.**

Această tensiune internă există în Biserica Ortodoxă de generații întregi, poate de secole, fiind însă ținută cu înțelepciune sub control de către personalități marcante din ambele „tabere”, în așa fel încât ea să nu producă dezbinări și schisme.

Cei ce ne acuză acum pe noi și ne tratează cu o ură fără rest încearcă să conserve un stil de viață, un rol în societate autoasumat de conducători spirituali ai poporului, chiar în detrimentul conducătorilor de drept ai poporului, episcopii, căzuți din păcate, în ultimele generații, în duhul ecumenismului.

Lupta care se duce acum între nepomenitorii români este ceea ce profesorul Todorov din Bulgaria a anticipat la sinaxa din Salonic, din iunie 2018, când a spus că ecumenismul a scos la suprafață cele două extreme, ortodoxia neortodoxă și fanatismul religios. Teologul bulgar anticipa atunci că unul dintre efectele ieșirii la suprafață a ereziei ecumeniste în Biserică este acela că cele două extreme vor fi eliminate, iar la sfârșit Biserica va reveni la trăirea sa normală.

Ecumenismul, prin ideologia sa eretică, a slăbit la maximum trăirea normală a Ortodoxiei de către toate stările Bisericii, întărind, ca reacție adversă, la

maximum viziunea extremistă despre trăirea credinței din partea unora. În peisajul ultimelor generații, puține personalități au reușit să țină linia dreaptă, necăzând nici în intelectualismul sec al teologiei proecumeniste, nici în extremismul cu iz schismatic al celor care se proclamă "creștinii ultimelor zile". Personalități precum părintele Iustin Pârvu, părintele Arsenie Papacioc, părintele Ilie Cleopa, episcopi precum PS Iustinian Chira, unii teologi, preoți, monahi, intelectuali laici, creștini obișnuiți, martirii închisorilor sunt dintre cei ce au ținut în această perioadă cârma Bisericii, navigând printre cele două extreme la fel de nocive.

Conflictul a rămas mocnit, dar a persistat în toată această perioadă. Ca să dăm un exemplu de astfel de ciocnire a modurilor de trăire a credinței în Biserică este suficient să ne referim la cei care au frecventat școlile teologice în anii 1990, care mai au probabil vie amintirea schizofreniei în care toți am trăit în acei ani, în condițiile în care, în anumite medii monastice, exista un dispreț sincer față de învățământul teologic (în parte justificat de faptul că învățământul teologic este vehiculul ecumenismului), în timp ce în mediile teologice academice exista o puternică desconsiderare a trăirii duhovnicești, percepute ca lipsită de baze teologice (în cazuri particulare actuale era adevărat, dar în general, la nivelul monahismului pe parcursul istoriei, este complet greșită această afirmație). Prins între aceste viziuni contrare, seminaristul/studentul teolog nu mai știa ce cale să apuce.

Poate că cele două moduri de a trăi credința ar fi putut conviețui în rândul celor care au ieșit deschis la luptă împotriva ereziei ecumeniste, așa cum s-a întâmplat în Rădeniul primului an, perceput de mulți dintre nepomenitori ca un fel de "paradis pierdut", spre care se îndreaptă privirile celor care cer încetarea disputelor dintre nepomenitori.

La Rădeni exista o linie oficială corectă teologic, pe care o urmam toți, chiar dacă unii aveau păreri teologice diferite, pe care însă le păstrau pentru sine sau le spuneau cel mult ucenicilor lor. Părintele Pamvo nu era primul sau singurul dintre preoții nepomenitori care au negat continuitatea lucrării harice în Biserica de după Creta, mulți dintre cei ce au părăsit în ianuarie 2019 schitul siderați le spuneau același lucru ucenicilor de ani de zile.

Cât timp însă s-a urmat o linie teologică corectă a luptei, aceste opinii diferite nu au ieșit la suprafață și nu au provocat niciun prejudiciu. În acea epocă, fiecare își

făcea treaba sa, cu conștiința că în Biserica lui Hristos toate darurile sunt date de Dumnezeu pentru triumful luptei Sale. De aceea, în ciuda atacurilor furibunde ale ierarhiei ecumeniste, în sufletele celor prezenți acolo domnea liniștea, și pacea, și unitatea pe care o cer acum unii, nostalgici după aceste zile.

Dacă atmosfera de la Rădeni din 2017 ar fi continuat, cu siguranță diferențele de opinie s-ar fi rezolvat în duhul frățietății și al dragostei care la acea vreme exista din plin.

În aceasta constă, în esență, schisma pe care a produs-o monahul Sava Lavriotul în Biserica Ortodoxă Română. **Discursul său**, complet opus celui din prima perioadă a luptei, în care și-a adus o contribuție notabilă la ținerea luptei pe o linie corectă teologică, pentru că la acea epocă era încă conectat la lupta teologică corectă din țara sa, **a dat glas și chip tuturor pornirilor extremiste existente în Biserica Ortodoxă Română în general, nu doar în acea parte a ei care a ieșit în linia întâi a luptei antieretice**.

Dincolo de ideile cu iz schismatic propovăduite de monahul grec și de cei ce îl urmează în România, **vina sa este și aceea de a fi rupt relativul echilibru existent în Biserica noastră între cei ce au o trăire normală și cei ce au una radicală a credinței, care, în mod normal, nu se pot concilia decât prin cunoaștere personală și descoperire comună a căii patristice a vieții duhovnicești, prin respect, dragoste, multă rugăciune și multă primire sufletească a celuilalt**.

Monahul Sava a introdus un duh extremist, radical, fără nicio înțelegere față de realitățile din teren, de necesitățile pastorale ale acestei lupte. O confuzie gravă între acrivia dogmatică, absolut obligatorie și manifestată fără rezervă de toți cei ce suntem implicați în această luptă, și nevoia unei pastorații corecte teologic, care să țină seama de faptul că cei pe care îi abordăm și îi invităm să lupte contra ereziei sunt membri ai Bisericii noastre, nu sunt păgâni sau eretici din afara zidurilor Bisericii, a făcut ca toți cei ce încă nu au reacționat la trădarea credinței la Creta să fie considerați și tratați ca eretici, la grămadă, fără nicio preocupare pentru faptul că **cineva nu poate fi considerat eretic până când nu crede, mărturisește, propovăduiește și apără erezia**, după cum ne învață sfântul Atanasie cel Mare.

Canonul Sfântului Atanasie cel Mare despre reprimirea celor ce nu s-au făcut

> *părtași eresului de bunăvoie*

Îmi amintesc că la întrunirea de la Beiuș părintele Claudiu Buză a fost acuzat de "acrivie cu dragoste", concept considerat de către ieromonahul Spiridon Roșu cu acel prilej o adevărată erezie. Acuzația a fost soluționată atunci în duhul păcii și al dialogului dintre frați, dar ea surprindea un anumit duh pe care cei ce au formulat-o se pregăteau să îl injecteze mișcării noastre, care, la acel moment, se bucura de pacea și unitatea pe care i le dăduse manifestarea reușită de la Botoșani, din iunie 2017.

Acest duh, care în Grecia nu a avut nicio șansă de izbândă, a prins foarte bine la cei care se închipuie de mult ultimele redute ale credinței, îi judecă și îi condamnă în cugetele lor pe cei ce nu sunt la fel de vii în credință și mai ales în acțiune. Așa s-a ajuns ca acum câteva zile unul dintre exponenții "acriviei patristice" să semneze un material în numele "obștii ortodoxe", prin această expresie înțelegându-i doar pe cei ce au întrerupt pomenirea și țin linia radicală propovăduită în România de monahul Sava. O definiție de manual a schismei.

> *Gruparea Sava-Staicu recurge la un fals grosolan pentru a-și mări „obștea ortodoxă"*

Odată adoptată această atitudine, e greu să mai putem vorbi în acest moment despre pace și unitate și **este cu totul necinstit să îi acuzăm de dezbinare și de "criptoecumenism" pe cei ce au refuzat să meargă pe calea radicală a monahului Sava**, mai ales că printre ei se află unii dintre cei mai chinuiți și persecutați preoți ai nepomenirii românești.

De asemenea, acuzele de dezbinare care ni se aduc insistent de către cei ce susțin dezbinarea și pe dezbinatorii reali ai luptei, sunt necinstite, pentru că noi nu am făcut decât să dăm mărturisirea noastră contra tuturor abaterilor de la calea cea corectă. Nu este vina noastră că cei despre care scriem merg pe o cale greșită și continuă să acționeze greșit. Noi avem datoria să arătăm public că nu urmăm asemenea drum. Nu facem mai mult de atât.

Cu toții ne-am dori revenirea la pacea și unitatea dinainte de octombrie 2017, când s-a lansat public atacul furibund contra preoților adunați la Beiuș tocmai

pentru a aplana unele dintre viziunile diferite pe multe teme duhovnicești, un dialog care, dacă nu ar fi intervenit acest scandal în mass media, ar fi produs rezultate remarcabile în privința păstrării păcii și unității luptei antiecumeniste.

Cei ce ne acuză că suntem dezbinatori uită că la atacurile purtate atunci luni de zile nonstop, noi nu am răspuns timp de mai bine de o jumătate de an, prima noastră luare de poziție fiind în aprilie 2018, când era clar că se dorea îndreptarea întregii mișcări în direcția greșită a schismei produse în Serbia vecină de episcopul Artemie.

Și-a găsit gruparea Staicu-Sava-Rădeni episcop?

Cei care înghit pe nerăsuflate intoxicarea că noi am provocat acest scandal și dezbinarea mișcării să caute pe internet vreo dovadă semnată de noi din septembrie 2017 până în aprilie 2018 a vreunui răspuns la atacurile uneori penale dezlănțuite la adresa noastră. Atunci am fost fideli deciziei de la Beiuș de a nu ne ataca în presă, o decizie corectă în sine, din perspectiva evitării tulburărilor, dar care a permis celor ce aveau de pus la cale o scindare a mișcării să își pună planul în aplicare, captând luni de zile atenția publicului fără a fi deranjați de cineva.

Chiar dacă ar exista posibilitatea unor discuții, chiar dacă la nivel personal nu există niciun fel de luptă între noi, cum e și firesc pentru creștini, există însă multe lucruri asupra cărora cu greu s-ar mai putea cădea de acord.

De exemplu, admițând că am dori să revenim la pacea și unitatea de acum doi ani:

1. Ce facem cu cei ce nu au întrerupt încă pomenirea, credincioși și preoți români? Îi considerăm pe toți eretici și îi tratăm ca atare sau îi luăm pe fiecare după conștiința sa, îndepărtându-ne de cei ce au cuget eretic nepocăit și îndemnându-i la o mărturisire mai vie pe cei ce nu au fost afectați în cuget direct de erezie?
2. Ce facem cu pomenirea la rugăciuni și slujbe a celor care încă sunt în comuniune cu ierarhii semnatari la Creta? Îi scoatem din pomelnice complet, ca pe ereticii condamnați, deși până la ultima suflare ei rămân membri ai Bisericii Ortodoxe Române și nu au acceptat în cuget erezia ecumenistă?
3. Ce facem cu preoții hirotoniți după iunie 2016? Le negăm preoția, cum i s-

a întâmplat acelui părinte care zilele acestea caută să dea dovezi de loialitate în fața celor care nu l-au primit în rândurile lor ca preot pentru că a fost hirotonit după Creta?

4. Ce facem cu Biserica Ortodoxă Română? Mai suntem membri activi ai ei sau suntem în "Biserica universală", în "Biserica sfinților", cum cred unii?
5. Ce facem cu IPS Longhin? Îl considerăm eretic, pentru că pomenește pe mitropolitul Onufrie, care îl pomenește pe patriarhul Kiril, sau înțelegem cu discernământ lupta cumplită pe care cei doi o duc în țara lor și cât de catastrofală ar fi o decizie a mitropolitului de a rupe comuniunea cu Moscova, în condițiile în care statul din care face parte susține intens o "biserică" etnofiletistă și schismatică?
6. Ce facem cu ceilalți puțini episcopi din lume care încă mai mișcă contra ecumenismului? Îi decretăm pe toți eretici sau privim cu discernământ la mărturisirea lor antiecumenistă, care îi scoate din rândul ereticilor, chiar dacă, din motive de tactică, încă nu au rupt comuniunea cu cei ce susțin erezia, pe care ei o condamnă, o dezmembrează teologic, se detașează de ea prin mărturisiri personale sau prin dezicii ale sinoadelor pe care le conduc?
7. Ce facem cu Biserica Bulgară? O considerăm "mai înșelată decât noi" pentru că la Patriarhia din Sofia este pomenit în diptice patriarhul Bartolomeu, sau ne vedem lungul nasului și observăm că această Biserică ieșit din CMB, nu a participat la Creta, nu a acceptat deciziile acelui minciunosinod, nu a semnat acordul de la Chieti și nu i-a acordat papei Francisc niciun fel de asistență cu ocazia ultimei sale vizite în țara de la sud de Dunăre, adică are o trăire de Biserică ortodoxă?
8. Ce facem cu Biserica Georgiei, care, în decizia sinodală de respingere a sinodului din Creta, a afirmat clar că deciziile, toate, ale acestui sinod nu respectă învățăturile Bisericii, adică, cu alte cuvinte, sunt eretice, **dându-ne astfel o primă condamnare ca eretic a sinodului din Creta**? O considerăm eretică pentru că nu a întrerupt comuniunea cu celelalte Patriarhii, sau constatăm că se află pe o poziție patristică prin care și-a pus la adăpost credincioșii de erezie și a făcut și o mărturisire la nivel de Ortodoxie?
9. Dacă tot vorbim de cele două Biserici neecumeniste, le recunoaștem lupta sau le condamnăm pentru gesturile reprobabile ale unora dintre ierarhii lor, care mai sunt surprinși uneori în gesturi ecumeniste compromițătoare, pentru care sunt vinovați personal, neatrăgând

vinovăției întregii lor Biserici?

10. Ce facem cu cei ce au o vie simpatie față de episcopul schismatic sârb Artemie și care au căzut sub canonul care le interzicea, sub pedeapsa caterisirii, respectiv a afurisirii, să participe la adunările schismaticilor condamnați? **De unde știm că vreunul dintre aceștia nu a primit vreo minciunohirotonire întru minciunohorepiscop din partea acestui episcop aflat în afara Bisericii?** Dacă am decide să reluăm comuniunea și pacea și unitatea, ar trebui să îi credem pe cuvânt?
11. Ce facem cu cetatea ortodoxă a Rădeniului? Acceptăm că părintele Pamvo, care nu a pregetat să primească caterisirea pentru a oferi nepomenitorilor români un loc de închinare, este vinovatul pentru dărâmarea acestuia sau acceptăm că părintele Pamvo nu a făcut decât să ducă un discurs extremist ținut de un an de zile de la Rădeni la ultima consecință? Sau, și mai simplu, achiesăm la părerea personală a unui cetățean care se exprimă de pe marginea luptei spunând că Mihai-Silviu Chirilă este „groparul Rădeniului”, pentru că a plecat din schit, într-un moment în care aceasta era singura soluție pentru cineva care dorea să evite transformarea schitului în teren al unei lupte fratricide cumplite?
12. Ce facem cu sufletele care s-au rătăcit după ce Rădeniul a dispărut? Cine dă socoteală pentru ele?
13. Ce facem cu monahul Sava? Ne indignăm că patriarhul ecumenist Bartolomeu se amestecă în viața internă a Bisericilor locale și își arogă roluri pe care nu le mai are demult, dar rămânem impasibili când unul dintre monahii din eparhia sa face același lucru în teritoriul canonic al Bisericii noastre, unde și-a organizat o grupare pe care o conduce ca un papă, netulburat nici de Patriarhia Română, nici de cea din care vine?
14. Ce facem cu părintele Ioan Ungureanu? Acceptăm afirmația halucinantă că părintele Ioan nici măcar nu a întrerupt pomenirea, că de fapt el se află în continuare în legătură cu ecumeniștii, prin comuniunea cu profesorul Zisis, cu IPS Longhin, cu Biserica Bulgară etc. sau ne smerim și ne cerem iertare pentru aceste vorbe nebunești și recunoaștem că actualmente la Orășeni se duce cea mai eficientă luptă contra ereziei, care ține toată Patriarhia cu sufletul la gură, că din pricina acestor evenimente zeci de mii de români, poate sute de mii, au putut afla despre lupta care se duce în interiorul Bisericii contra ereziei, că de la oameni obișnuiți până la oameni ai legii, mesajul antiecumenist a fost transmis? Ne mulțumim să îl acuzăm pe părintele Ioan că “provoacă tulburare” sau ne uităm la propria

mărturisire și constatăm că ea nu a produs niciun fel de tulburare, adică a trecut neobservată, pentru că nu a fost dată cu toată convingerea și cu curaj?

Întrebările de acest fel pot continua, arătând că dezbinarea dintre nepomenitori este motivată de chestiuni teologice esențiale, care fac diferența dintre Biserica Ortodoxă și parasinagogă, nu de simple certuri personale**. Pentru a se putea reveni la pace și unitate este necesar ca cei ce au deviat să revină la mărturisirea corectă**. De aceea s-a lansat acea Declarație la sinaxa Botoșani II, la 1 mai 2019, pentru a-i invita pe cei depărtați de mărturisirea corectă să revină la ea. Îi așteptăm. Altceva nu putem face.

„Mărturisire spre Înviere. Trei ani de rezistență antiecumenistă în BOR": Sinaxa interortodoxă Botoșani II, 1 mai 2019